

**Μανιφέστο για έναν
ανθελληνικό αντιφασισμό!**

Antifa casa del campo

1. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός είναι μια επίκαιρη απάντηση στον τρόπο της αναβάθμισης των όπλων της ρατσιστικής και φασιστικής βίας που υιοθέτησε ο ελληνικός κορμός. Την αναβάθμιση των όπλων αυτών την παρατηρούμε εντατικά μετά το τέλος του Δεκέμβρη του 2008 σε μια σειρά γεγονότων, είτε της επίθεσης στην Κούνεβα, είτε τη στάση απέναντι στους μετανάστες απεργούς πείνας του 2011 είτε στο πογκρόμ του Μάη του 2011 αλλά και την είσοδο της χρυσής αυγής στη βουλή, που επικυρώνει απλώς την φασιστικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και την ολοένα και εντεινόμενη παρουσία του μπατσο-στρατιωτικού συμπλέγματος.

Σκοπός μας, αν είναι να συνεχίσουμε να υπάρχουμε μέσα σε αυτό το νέο πλαίσιο δεν είναι βέβαια η ‘έκπτωση’ του λόγου μας αλλά η όξυνση των αντιθέσεων. Η λογική της ‘έκπτωσης’ των λόγων μας είναι μια στρατηγική που – επίσης αποτυχημένη και στο ζήτημα της κριτικής του εθνικισμού, καθώς εφαρμόστηκε στο πρόσφατο λεγόμενο ‘κίνημα των πλατειών’ – κατά βάση απευθύνεται στο σώμα της ελληνικής κοινωνίας, για να την πείσει υποτίθεται να καταλάβει ότι στόχος της είναι ο καπιταλισμός αντί για τους μετανάστες. Αυτό που βλέπουμε εμείς ως πρωτεύον, αντιθέτως, είναι να υιοθετήσουμε τη στάση που θα είναι στο πλευρό αυτών που πλήττονται κομβικά από τις δράσεις και τους λόγους της ελληνικής κοινωνίας. Είναι η όξυνση ενός πολέμου απέναντι σε ό,τι συνηθίσαμε να αποκαλούμε ‘ελληνικό’ και το οποίο στις μεγάλες αυτές ιστορικές συγκυρίες επιβεβαίωσε την ελληνικότητα του στιγματίζοντας, αποκλείοντας, καταδιώκοντας και συχνά σκοτώνοντας τον όποιο ‘ξένο’.

Όλο και περισσότερο σήμερα αυτή η αντίθεση – μεταξύ ντόπιων και ξένων – ξεπροβάλλει σαν το καντό ζήτημα της ελληνικής πολιτικής και κοινωνίας. Απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις πιστεύουμε ότι μπορεί να αντιπαρατεθεί ένας αυτόνομος, ανθελληνικός αντιφασισμός. Όταν λέμε ‘αυτόνομος’ εννοούμε ανεξάρτητος από κρατικές επιχορηγήσεις και κομματικά και ανεξαρτήτως πολιτικού χώρου πολιτικάντικα δεκανίκια. Όταν λέμε ‘ανθελληνικός’ δεν εννοούμε την αντίθεση σε κάποια δήθεν προαιώνια χαρακτηριστικά των ελλήνων αλλά το ξεσκέπασμα παγιωμένων, θεσμισμένων, ελληνικών συμπεριφορών και αντιδράσεων που σε καθοριστικό βαθμό έχουν εισχωρήσει και διαμορφώσει τη στάση ελλαδικών πολιτικών σχηματισμών (ακόμη και ή κυρίως των αντιρατσιστικών και αντιφασιστικών κινήσεων, έτσι ώστε να είναι σήμερα είναι πρώτα ελληνικές και μετά αντιφασιστικές ή αντιρατσιστικές).

2. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός θεωρεί την ελληνική κοινωνία ως υπεύθυνη για τις πράξεις και τις ιδέες της, όσες διαπερνούν όλα τα κοινωνικά στρώματα και τους ιδεολογικούς-πολιτικούς χώρους – και ως τον βασικό υπεύθυνο για κάθε ρατσισμό, αντισημιτισμό και, γενικά, κατηγοριοποίηση και μίσος για τον Άλλον (με βάση το φύλο, το σεξουαλικό προσανατολισμό, την ομορφιά, την αρτιμέλεια, τη λευκότητα, την ηλικία κτλ) που γίνεται ανεκτό και επικρατεί μέσα της. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός προφανώς επιτίθεται στην κορυφή του παγόβουνου – τους οργανωμένους φασίστες – αλλά δεν θα ήταν πραγματικός αντιφασισμός αν δεν εναντιωνόταν στο ίδιο το παγόβουνο – την ελληνική κοινωνία και το κράτος της, τις γενεσιουργούς πηγές δηλαδή και τις ιστορικές φωλιές από όπου ξεμυτίζουν (και ξεμύτιζαν πάντοτε) οι φασίστες. Η εθνική συνείδηση για εμάς είναι εθνικιστική και από εκεί προέρχονται και τα συνθήματα μας ‘όποιος κοιμάται πατριώτης, ξυπνάει εθνικά’ και ‘πίσω από κάθε πατριώτη κρύβεται ένας δολοφόνος’.

Ο ανθελληνικός αντιφασισμός απορρίπτει την πρωτοκαθεδρία της ταξικής ανάλυσης και δεν τρέφεται από την ψευδαίσθηση πως μια αταξική κοινωνία θα σημάνει και το τέλος των εξουσιαστικών κοινωνικών σχέσεων. Μια έκφραση του ρατσισμού είναι το κεντρικό συμφέρον του ελληνικού κράτους όσον αφορά του μετανάστες, που είναι να συντηρεί την κατάσταση ως έχει, μέσω καρότου και μαστιγίου, να τοποθετήσει τους μετανάστες σε έναν διαρκή μαραθώνιο, για την συγκέντρωση των ενσήμων, του ελάχιστου εισοδήματος και εύρεση της οχτάωρης εργασίας, για συντήρηση της ανισότητας στους μισθούς, τις συνθήκες εργασίας και της παρανομοποίηση τους. Ενώ το ίδιο το κράτος έχει ξεκαθαρίσει το τοπίο, βάζοντας τους μετανάστες σε συνεχή αμφισβήτηση, ο έλληνας εργάτης βρίσκει στο πρόσωπο του μετανάστη/ριας τον/την υπεύθυνο/η για το κατέβασμα του μεροκάματου ακόμα και τον άνισο ανταγωνιστή που του αρπάζει τις δουλειές. Με γνώμονα επίσης τον διαταξικό κοινωνικό ρατσισμό δεν θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε με το άτοπο σύνθημα “έλληνες και ξένοι εργάτες ενωμένοι” που θέλει τους θύτες και τα θύματα μαζί.

Όταν λέμε ότι είμαστε ενάντια στην ελληνική κοινωνία, δηλαδή “ενάντια στο κοινωνικό σύνολο”, εννοούμε πρακτικά την άρνηση μας να ξεχωρίζουμε την τζαμαρία της τράπεζας από τα ρολό του φασίστα περιπτερά ή του ρατσιστή μικρομαγαζάτορα.

Όταν λέμε “ενάντια στο κοινωνικό σύνολο” εννοούμε την άρνηση μας να διαχωρίζουμε τα κόμματα ή τις συλλογικότητες από τους ψηφοφόρους/οπαδούς τους, τα μέλη/ συμπαθούντες τους κλπ.

Όταν λέμε “ενάντια στο κοινωνικό σύνολο”, εννοούμε την έλλειψη κάθε διάθεσης και τη βαριεστημάρα μας να κάνουμε έστω και ελάχιστες σκέψεις για τα αίτια του ρατσισμού, του αντισημιτισμού και όλων των άλλων –ισμών.

Όταν λέμε “ενάντια στο κοινωνικό σύνολο” εννοούμε την κατηγορηματική αντίθεση μας στις προσπάθειες επιβολής κανόνων τρόπου ζωής από τον όχλο, ακόμα και στην αναρχική/αντιεξουσιαστική του μορφή, πχ. την κατασταλτική επέμβαση σε θέματα υγιεινής ή ψυχικής ολοκλήρωσης/έλλειψης όπως τελευταία με τους αναρχικούς ναρκο-κυνηγούς και τις προσπάθειες τους να λιντσάρουν «βαποράκια» μετανάστες. Η εξάρτηση από κάτι τέτοιους υγιείς επαναστάτες είναι χειρότερη και πιο επικίνδυνη από οποιαδήποτε άλλη. Είναι αθεράπευτα υγιείς και η υγεία τους είναι κολλητική, προτιμούμε να τους αποφεύγουμε...

Όταν λέμε “εναντια στο κοινωνικό σύνολο” εννοούμε ότι μπαίνουμε απέναντι σε κάθε προσπάθεια και κάθε αποτέλεσμα οργάνωσης του ελληνικού κρατικού ή λαϊκού καθεστώτος εξουσίας, είτε αυτό γίνεται με την μορφή κρατικών, κομματικών, συνδικαλιστικών κλπ. μηχανισμών, είτε αυτό γίνεται με αναρχικά και αντιεξουσιαστικά πλέγματα και συμπλέγματα ή με ακαδημαϊκούς και δημοσιογραφικούς ειδήμονες, όλα πηγές πρωτογενούς εξουσίας και αποτελεσματικά μέσα ψυχικής ή φυσικής εξόντωσης. Ούτε θεούς ούτε ιδεολογίες. Παρόλο που τη χρησιμοποιούμε, λοιπόν, δεν ασπαζόμαστε ούτε την κριτική της ιδεολογίας στο σύνολο της, ούτε και το μηδενισμό (παρόλο που είμαστε όμως εναντίον του Υπάρχοντος). Ο λόγος είναι ακριβώς ότι και η “κριτική της ιδεολογίας” και ο “μηδενισμός” είναι θεωρητικά κατασκευάσματα και σαν τέτοια έχουν την τάση της σφαιρικής ολοκλήρωσής τους, δηλαδή δημιουργίας μιας νέας ιδεολογίας. Ναι μεν έχουμε σήμερα πολλά, πάρα πολλά κοινά με τα δυο παραπάνω, αλλά αύριο;

Όταν λέμε “ενάντια στο κοινωνικό σύνολο” σημαίνει ότι δεν σπάμε το κεφάλι μας για την προετοιμασία κάποιας νεφελώδους επανάστασης, ούτε για αυτό που θεωρητικά θα επακολουθήσει. Η επανάσταση για μας δεν έχει οράματα, ούτε υποσχέσεις για μελλοντικούς παράδεισους και άλλα μεταφυσικά/θεολογικά κατασκευάσματα. Αυτό που ζούμε εδώ και τώρα είναι η κόλαση. Η ευθύνη της απόφασης μας και η ευθύνη κάθε υποκειμένου είναι επομένως να διαλέξει την απόλαυση της ή την καταστροφή της. Είναι το καθημερινό και ταυτοχρόνα αιώνιο δίλημμα, «γυρούνι ή άνθρωπος», για όσο χρόνο τουλάχιστον μας δίνουν οι

βιολογικοί και οι άλλοι νόμοι και οι μορφές δράσης που μας προσφέρουν οι ευκαιρίες της νύχτας και των δικών μας επιλογών, ανεξάρτητα των μορφών της, είτε αυτές είναι στην τελική γραπτός, είτε προφορικός, είτε πρακτικός λόγος. Η επιλογή των μορφών δράσης μας είναι απόλυτα δικό μας θέμα και δεν καθορίζεται ούτε από κριτήρια αρρενωπότητας, ούτε από συντεταγμένες μαρτυρολογίας και ηθικοπλαστικής.

3. Αυτός ο αντιφασισμός διαπνέεται από δύο αρχές:

α) την **ετερότητα** – την αποδοχή της ενσωμάτωσης/ταύτισης του εαυτού με τον 'Άλλο' και έχοντας αυτήν ως βασική αρχή αρνείται τόσο τη φιλανθρωπική – λόγω λύπησης – αλληλεγγύη (γιατί θυματοποιεί τον Άλλο σε μια απόσταση ασφαλείας αλλά και τον θεμελιώνει ως καταστατικά παθητικό και κατώτερο) όσο και την ιδεολογική – πχ ταξική ή αντικρατική οι οποίες προϋποθέτουν την προβολή και την κατασκευή του Άλλου ως ιδεολογικού συμμάχου μας.

β) και την **άρνηση** με την έννοια ότι δεν προσφέρουμε λύσεις για κανένα θέμα. Ούτε για την ενσωμάτωση (που σημαίνει: αφομοίωση) των Άλλων, ούτε για ίσα δικαιώματα, ούτε υπέρ οποιουδήποτε εποικοδομητικού διαλόγου και συζήτησης, αλλά προσφέρουμε μόνο χίλιες δύο εναντιώσεις στην ανισότητα, στην ομοφοβία, στον αντισημιτισμό/αντισιωνισμό, σεξισμό και άλλες υπαρξιακές συνιστώσες συνοχής και σύσφιξης του ελληνικού λαού. Το μόνο εποικοδομητικό είναι η καταστροφή, το μόνο θετικό είναι το αρνητικό. Αν ο Δεκέμβρης του 2008 μας δίδαξε κάτι, αυτό είναι η ομορφιά της άρνησης, η ομορφιά της καταστροφής, η παντελής έλλειψη αιτημάτων, το πρακτικό βίωμα του εδώ και τώρα. Και το σημαντικό: ο Δεκέμβρης δεν είχε ημερομηνία λήξης. Μόνο το χώρο έκφρασης του άλλαξε... και συνεχίζεται στις ατομικές ή συλλογικές εκρήξεις των Άλλων, των στιγματισμένων, συνεχίζεται στα κρατητήρια, στις γιάφκες, στα δικαστήρια, ξεφτιλίζοντας και ρεζιλεύοντας με αυτήν την απaráμιλη παιδική αγνότητα του (η μόνη δύναμη ώθησης σήμερα), «τις κατακτήσεις του κινήματος» και τους θεσμούς της κοινωνίας. Η ευτυχία μας και η ψυχική μας γαλήνη βρίσκεται την έκφραση της μόνο μέσα από αυτή τη στάση άρνησης και καταστρεπτικότητας. Ίσως πρέπει να εξηγήσουμε την διαφορά αυτής της αντίληψης από κάθε αφ' υψηλού κριτική που γίνεται από την καβάτζα του ελληνικού προνομίου. Σε κάθε "μερικό" και "ρεφορμιστικό" αγώνα των στιγματισμένων αυτής της κοινωνίας εμείς (πέρα από την έμπρακτη αμέριστη στήριξη μας) επιτεθόμαστε σε όσους αρνούνται τα αυτονόητα αυτά δικαιώματα τους. Αυτή είναι και η μόνη στάση που αξίζει να λέγεται αντιφασιστική.

Η πρώτη συλλαβή στο **ανθελληνικό, αντιφασιστικό, αντεθνικό, αντικοινωνικό** κλπ είναι για εμάς μια μόνιμη και καθοριστική σταθερά που προσπαθεί να δηλώσει κατηγορηματικά αυτή τη στάση αρνητικότητας μας σε κάθε τι που μας ενοχλεί, που δεν γουστάρουμε, που μας κάνει να νιώθουμε άβολα. Το υπόβαθρο αξιών μας είναι αυτές οι αναχρονιστικές, παλιομοδίτικες αρχές του σεβασμού της διαφορετικότητας και της μη συζητήσιμης εναντίωσης μας στους αντισημίτες/αντισιωνιστές, ρατσιστές, ομοφοβικούς, σεξιστές κλπ, όλα αυτά δηλαδή που απαρτίζουν και εξοπλίζουν σήμερα τον Έλληνα συμπολίτη μας που τον θεωρούμε μέρος του όχλου και την ελληνική κοινωνία του που την θεωρούμε βόθρο.

4. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός δεν βλέπει ως πεδίο δράσης του μόνο τις παραδοσιακές αξίες της ελληνικής κοινωνίας – αξίες που οι εθνικόφρονες πάντοτε γύρευαν να ανυψώσουν και να εκθειάσουν, π.χ. πατρής-θρησκεία-οικογένεια, αλλά ενσωματώνει μια ανθρωπολογική ανθελληνική κριτική στις παραδόσεις, μια κριτική στις πατριαρχικές και ομοφοβικές δομές της κοινωνίας αυτής τις οποίες θεωρεί θεμελιώδεις πυλώνες της ελληνικής εθνικής ταυτότητας, όπως και τον πάγιο αντιτσιγγανισμό που είναι μόνιμο χαρακτηριστικό των «καθαρών μυαλών» τους, αλλά και τέλος το ξεσκέπασμα – διά της κριτικής της ιδεολογίας – των κυρίαρχων μύθων και ιδεολογιών και ενστίκτων εξόντωσης της σημερινής ελληνικής ταυτότητας (π.χ. την ιστορική-πολιτική συνωμοσιολογία και τον αντιμπεριαλισμό ως εθνικισμό που απορρέουν από τη θέση άμυνας/τραύματος που ανακαλύπτει ο ελληνικός εθνικισμός σε συνδυασμό με την άρνηση εξέτασης της Ελλάδας ως μπεριαλιστικού κράτους και των ελλήνων στο ρόλο του θύτη, τον ρατσισμό της πολιτισμικής ισλαμοφοβίας αλλά και τον πατροπαράδοτο αντιτουρκικό και αντιαλβανικό εθνικισμό που υπήρξαν υπαρξιακές ανάγκες για την καθημερινή εκτόνωση των ελλήνων σε συνδυασμό με την άμυνα στις συζητήσεις για το ρατσισμό στην Ελλάδα, την επίσης υπαρξιακή ανάγκη συγκρότησης της αντισημιτικής συνείδησης διαμέσου του σημερινού αντισιωνισμού κ.ο.κ.).

Ο ελληνικός ρατσισμός ως ο κυρίαρχος, πλειοψηφικός ρατσισμός στην Ελλάδα είναι αυτός που συγκεντρώνει τα πυρά μας. Όσες και όσοι από εμάς διαθέτουμε ελληνικά χαρτιά και προνόμια, βρίσκουμε καθήκον μας να εναντιωθούμε στον εθνικισμό της γεωγραφικής περιοχής στην οποία έτυχε να γεννηθούμε – εναντιωνόμαστε, δε, απόλυτα και κάθετα σε κάθε κριτική άλλων εθνικισμών και φασισμών που γίνεται από ελληνικής πολιτικής πλευράς και θέσης.

Αυτό μας φέρνει στο ότι σήμερα – όσο ποτέ άλλοτε – ο ανθελληνικός αντιφασισμός διακηρύσσει ότι «ο εχθρός είναι εδώ». Με βάση αυτό το πάλαι ποτέ διεθνιστικό αξίωμα εντείνουμε τις ενέργειες μας ενάντια στον ελληνικό εθνικισμό, ενάντια στην Ελλάδα και αρνούμαστε κατηγορηματικά να συσχετίσουμε τον αντιεθνικιστικό μας λόγο με προτάγματα της *real politik*, σχέδια εξωτερικής πολιτικής και ‘τριτοκοσμικού αντιιμπεριαλισμού’ – όλα αυτά, και άρα πατριωτισμό, αποτελεί εξάλλου η κριτική σε άλλους εθνικισμούς στην οποία είναι εξοικειωμένη εδώ και δεκαετίες η ελληνική αριστερά.

5. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός ακολουθεί τη ριζοσπαστική αντιεθνικιστική και αντιφασιστική παράδοση των μειοψηφικών κατά καιρούς κινημάτων της χώρας και βρίσκει τους πολιτικούς του προγόνους σε αυτούς που λιποτάκτησαν ή σαμπόταραν, σα γνήσιοι προδότες διεθνιστές, τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους στους ιμπεριαλιστικούς του πολέμους όπως αυτόν της Μικράς Ασίας το 1919-22. Σήμερα, αντίστοιχα, όχι μόνο στηρίζει τα αυτονόητα δικαιώματα θρησκευτικών/εθνοτικών μειονοτήτων (μακεδονική, τουρκική, μουσουλμανική, εβραϊκή) τα οποία το κράτος δεν αναγνωρίζει για να διατηρήσει το μύθο της εθνικής/γλωσσικής/θρησκευτικής του ομοιογένειας ως ελληνοχριστιανικής αλλά και αγωνιά και επιδιώκει τη διάλυση του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας με βάση τους εθνικούς τους προσδιορισμούς.

Σε αυτό το πλαίσιο στηρίζει όλες τις ατομικές επιλογές και όλους τους αγώνες για άρνηση στράτευσης, ανυποταξία και λιποταξία. Η καταγγελία του χαφιέ στην δίκη του Μπεναρόγια παραμένει για μας (είπαμε, παλιομοδίτες) ζωντανή όσο ποτέ: *«ο Μπεναρόγια παραμένει ενταύθα, συνεργαζόμενος μετά του Γιουνά και κατηχών τους εργάτες, λέγων αυτοίς να μη παραδέχονται θρησκείαν, Έθνος, Κυβέρνησιν και Βασιλείς, παριστάνων αυτά ως γελοία και βάρη του εργατικού κόσμου, συνιστών άμα αυτοίς ν’ αποφεύγουν την καταβολήν δημοσίων φόρων και την Στρατολογίαν, και εάν τις εξ αυτών δεν συνηθή ν’ αποφύγη την Στρατολογίαν, εν καιρώ πολέμου να μη βάλη κατά του αντιμετώπου αδελφού του αλλά κατά του αξιωματικού του, του οδηγήσαντος αυτόν εις το πεδίον της μάχης»* (από την εφημερίδα ελευθεροτυπία, «Ιος της Κυριακής»).

Σε αυτό το πλαίσιο αναγνωρίζουμε ως ‘προγόνους’ μας ό,τι αυτή η χώρα με την επίσημη ιστορία και τις εθνικές της γιορτές προσπάθησε να σβήσει, να τσαλαπατήσει και να θάψει: μεταξύ άλλων την εβραϊκή Θεσσαλονίκη, τη μακεδονική κομμουνιστική αντίσταση στον εμφύλιο,

τους εξόριστους κομμουνιστές επαναστάτες που προδόθηκαν από τον φιλήσυχο κατεστημένο εθνικό κομμουνισμό του ΚΚΕ, τους πραγματικούς διεθνιστές εργάτες του '70, αλλά και τώρα τα μηδενιστικά τσογκλάνια και τους αντικοινωνικούς αλήτες-επαναστάτες που πήραν άγριους δρόμους μετά την εξέγερση του Δεκεμβρίου το 2008.

6. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός δεν είναι αναρχικός, ούτε κομμουνιστικός στο βαθμό που δεν είναι οπαδός καμιάς αυθεντίας, κανενός –ισμού που προσπαθεί να χωρέσει την πραγματικότητα που βιώνουμε μέσα στη θεωρία του (κι όταν βέβαια δεν χωράει, τόσο χειρότερα για την πραγματικότητα!). Οι θεωρητικές του καταβολές είναι ετερόκλητες και πλούσιες, μα σημασία έχει η μηδενιστική του και αντικοινωνική διάθεση που αντλεί από τα καθημερινά μας βιώματα μέσα σε έναν κόσμο και μια χώρα που καθημερινά μας τροφοδοτεί με σάπιες αξίες, βάνουση εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, κυνήγι, ξυλοδαρμούς και σκότωμα ξένων, στοχοποίηση των ομοφυλόφιλων, χιλιάδες βιασμούς κοκ. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός κρίνει την Ελλάδα πρώτα και κύρια με βάση τη συμπεριφορά της κοινωνίας αυτής απέναντι στους 'ξένους' της: όπως αυτή η συμπεριφορά επιδεικνύεται στη μανωλάδα, την ηγουμενίτσα, την αμάρυνθο, τον άγιο παντελεήμονα, τα αστυνομικά τμήματα όλης της χώρας (η λίστα είναι ανοιχτή) γιατί σημαντικότερο στοιχείο ποιότητας μιας κοινωνίας για εμάς είναι ακριβώς η συμπεριφορά της απέναντι στους 'διαφορετικούς'.

7. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός, επειδή δεν έχει επαναστατικό όραμα και ούτε θέτει πρόγραμμα βελτίωσης της... χώρας ή του μέλλοντος, ζει στο παρόν και μοναδικός του στόχος είναι να το κάνει 'λιγότερο χειρότερο'. Τα επαναστατικά προτάγματα τα αφήνουμε σε αυτούς που θέλουν να ακολουθούνται από μάζες (όχλους) αλλά και σε αυτούς που έχουν ιδιοτελή κίνητρα ανάδειξης μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Όπως πιστεύουμε ότι οι κοινωνίες έχουν ευθύνη για την ιστορία της, έτσι αποδίδουμε μεγάλη σημασία και στο άτομο το οποίο πάντα καθορίζεται από τις πράξεις του – πράξεις που απορρέουν από την ατομική συνείδηση του και την ατομική του ευθύνη.

Απαραίτητο συμπλήρωμα της προηγούμενης σκέψης είναι ότι σε κάθε ρατσιστική επίθεση εστιάζουμε στον θύτη, όχι στο θύμα, σε κάθε αντισημιτική επίθεση εστιάζουμε στον αντισημίτη και όχι στη συμπεριφορά του εβραίου, σε κάθε ομοφοβική επίθεση εστιάζουμε στον ομοφοβικό και όχι στον gay ή τη λεσβία. Όταν λέμε ότι εστιάζουμε στον θύτη εννοούμε ότι δεν μας ενδιαφέρει να αναλύσουμε το πολιτικό ή πολιτισμικό background του θύτη, τα παιδικά του χρόνια, το ψυχικό του

ιστορικό, την καλοσύνη του και όποια άλλα ‘ελαφρυντικά’, αλλά να τον αποτρέψουμε.

Πιο συγκεκριμένα στα περί των ευθυνών αλλά και στα του αντιφασισμού, βασικό για μας είναι ότι σε τίποτε απολύτως δεν δίνουμε δικαίωμα στους φασίστες, ούτε και όταν π.χ. επιτίθενται σε «λαμόγια», σε «λαδωμένους» πολιτικούς, σε παιδεραστές κτλ... σε οποιονδήποτε είναι πράγματι ή θεωρείται από την κοινωνία ως κάτι “κακό”... ούτε καν βέβαια αναγνωρίζουμε ως αυτονόητο για αυτούς το δικαίωμα της ύπαρξης τους... για τους φασίστες δεν πρέπει να υπάρχουν ούτε πλαίσια ούτε όρια... μόνο λύσσα.

8. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός με όση συμπάθεια κι αν βλέπει τους ‘ξένους’ αυτής της κοινωνίας δεν είναι ούτε φιλομεταναστευτικός (όπως είναι οι φιλόζωοι) ούτε φιλοαλβανικός ούτε φιλοσημιτικός (αντίστροφοι ρατσισμοί που επενδύουν θετικά χαρακτηριστικά σε ολόκληρους λαούς). Ωστόσο, αυτό δεν πρέπει να συγγέεται με τη διάθεση του να αποδίδει «0» ευθύνες στους μετανάστες-θύματα ρατσιστικών επιθέσεων ή πχ στους εβραίους-θύματα αντισημιτικών επιθέσεων. Αν αποδώσεις, κατά τη σκέψη μας ευθύνες στο θύμα στο πλαίσιο μιας επίθεσης, τότε λειαινείς την επίθεση που δέχτηκε και άρα αρχίζεις να συζητάς εντός του πλαισίου που θέτει ο αντισημίτης-ρατσιστής θύτης – όρος ο οποίος για εμάς είναι απαράδεκτος.

9. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός μέσα στο πλαίσιο του αντισημιτικού οχητού στην Ελλάδα κι αλλού αναγνωρίζει ως δυσδιάκριτα τα όρια μεταξύ αντισιωνισμού και αντισημιτισμού, για αυτό διακηρύσσει ότι «κάθε αντισιωνισμός είναι αντισημιτισμός». Στη θεωρία είμαστε αντι-αντισιωνιστές, στην πράξη υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα ύπαρξης του κράτους του Ισραήλ ως καταφυγίου των Εβραίων του κόσμου. Ο σημαντικότερος λόγος για μια τέτοια στάση βρίσκεται στην προσπάθεια μελέτης και προσέγγισης του εγκλήματος των εγκλημάτων, του Ολοκαυτώματος. Το «ποτέ ξανά» *σ ή μ ε ρ α* φαίνεται ότι μπορεί να το εγγυηθεί για τους Εβραίους – και σε ένα μίνιμουμ πάντα – μόνο ο ισραηλινός στρατός και κανείς άλλος.

Ισραήλ και Ολοκαύτωμα (Shoah) για εμάς πάνε μαζί. Λέμε για ‘εμάς’, γιατί άλλοι (ακόμα και επιζώντες του Ολοκαυτώματος), μπορούν να το δουν αλλιώς και να είναι όμως παρά τις διαφορές τους, επίσης υπέρ της ύπαρξης του κράτους του Ισραήλ. Η κυρίαρχη διαφορά ανάμεσα σε εμάς και σε όλους σχεδόν τους άλλους (εκτός π.χ. επιζώντων όπως του Ζαν Αμερϋ και μερικούς ελάχιστους ακόμα), είναι ότι για εμάς δεν τελειώνει

το θέμα του Ολοκαυτώματος με την εξασφάλιση της ύπαρξης του Ισραήλ, αυτό μάλιστα θα ήταν το ελάχιστο. Επειδή ακριβώς το Ολοκαύτωμα, λόγω παρελθόντος δεν διορθώνεται, αποτελεί ένα ζήτημα που ούτε απαντήθηκε ούτε λύθηκε και άρα παραμένει ανοιχτό. Μπορεί να μην γνωρίζουμε πώς θα λυθεί, αλλά γνωρίζουμε ότι παραμένει άλυτο και αναπάντητο... οι προσπάθειες να βρούμε μια απάντηση είναι το ζητούμενο λοιπόν ... μια προσπάθεια π.χ. είναι να καταστρέψουμε αυτό που το γέννησε... αλλά μάλλον ούτε αυτό φτάνει, αλλά σαν σκέψη φαίνεται να είναι ό,τι το καλύτερο υπάρχει μέχρι τώρα...

Από εδώ πηγάζει και η θεμελίωση των αντιλήψεων μας... όσο το Άουσβιτς θα είναι για εμάς αφετηριακό σημείο, άλλο τόσο δεν είναι δυνατόν να κλονιστούν οι απόψεις μας. Απλά γιατί έγινε και δεν μπορεί, λόγω των νόμων της φύσης (δεν είναι ανατρέψιμο) να αλλάξει. Θεωρητικά, αν επινοούταν το ταξίδι στο παρελθόν και γύριζε η ιστορία προς τα πίσω, ε, τότε εντάξει. Αυτά, όμως, είναι ως γνωστόν μόνο θέματα σε ταινίες φαντασίας και μυθιστορήματα.

Έτσι, από δω και πέρα, όταν κρίνουμε άτομα και ομάδες, τα κρίνουμε αναλόγως με το τι στάση θα διάλεγαν αυτά τα άτομα και οι ομάδες σε ένα μελλοντικό Ολοκαύτωμα ή κάτι ανάλογο. Αυτό είναι το αποκλειστικό, απόλυτο και μοναδικό κριτήριο.

Η ισραηλοπαλαιστινιακή διένεξη για τον αντιφασισμό μας αποτελεί μια ευκαιριακή διαμάχη με την έννοια ότι: ακόμη και αν και όταν λυθεί το λεγόμενο 'μεσανατολικό', το Ισραήλ είναι καταδικασμένο να είναι μπλεγμένο συνεχώς σε διεθνείς διαμάχες ως εβραϊκό κράτος με τη Διεθνή των αντισημιτών, μιάς και βλέπουν το Ισραήλ ως τον 'Εβραίο' ανάμεσα στα κράτη. Αυτή η διαμάχη, των θυμάτων με τους θύτες, δεν έχει να κάνει βέβαια με την παράλληλη αναγνώριση μας του δικαιώματος αυτοδιάθεσης των Αράβων της Παλαιστίνης.

10. Κεντρικός άξονας του ελληνορθόδοξου φανατισμού αποτελεί και το μίσος για τους μουσουλμάνους και το Ισλάμ. Αυτό το πανευρωπαϊκής αποδοχής σπορ ασκείται στην Ελλάδα από την σύσταση του ελληνικού βόθρου αποδεικνύοντας πως και σε αυτό το ζήτημα (όπως και γενικότερα στην σαπίλα και τον ρατσισμό) πραγματικά η ελλαδίτσα "έδωσε τα φώτα". Ενδεικτικό της ελληνικής καινοτομίας είναι πως ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '90 οι Έλληνες παραληρούσαν για το "μουσουλμανικό τόξο". (Αυτό το ιδεολόγημα δικαιολόγησε και την συμμετοχή τους στο σφαγείο της Βοσνίας.) Όλα αυτά μια δεκαετία πριν την διαβόητη 11η

Σεπτεμβρίου. Πιο συγκεκριμένα, το ισλαμοφαγικό τους μένος έχει δύο στοχεύσεις. Μια εξωτερική προς την Τουρκία (τον “προαιώνιο εχθρό”) και μια εσωτερική προς τις εκάστοτε μουσουλμανικές μειονότητες με πιο πρόσφατο παράδειγμα τις κοινότητες των μεταναστών από την Ασία και την Αφρική. Αυτές ακριβώς οι κοινότητες έχουν να αντιμετωπίσουν από το αντιτρομοκρατικό δόγμα του ελληνικού κράτους μέχρι τους ξυλοδαρμούς από λαϊκούς κάγγουρες που αντικατέστησαν τα video-games με το κυνήγι μεταναστών.

Ο ανθελληνικός αντιφασισμός όταν μετά και την ανάγνωση αυτού του δεκάλογου, ανακρίνεται για το τι σημαίνει «ανθελληνικό», ανταπαντά ρωτώντας «τι σημαίνει ελληνικό;» Τι σημαίνει ελληνικό πέρα από μια διάθεση εθνικού, φυλετικού ή άλλου διαχωρισμού ο οποίος πρακτικά δικαιολογεί ιστορικές σφαγές; Τι σημαίνει ελληνικό πέρα από μια σημαία που έχει βαφτεί με αίμα «αλλόπιστων» κι «αλλοδαπών»; Τι σημαίνει ελληνικό πέρα από έναν εθνικό ύμνο που διηγείται πανηγυρικά μια γενοκτονία, αυτή της Τριπολιτσάς; Τι σημαίνει ελληνικό πέρα από αντρίλα, ομοφοβία και περιφρούρηση των αρρενωποτήτων; Τι σημαίνει ελληνικό πέρα από τη διάθεση έξωσης κάθε τι μη ελληνικού από τις συνειδήσεις και την ηλίθια αυτή γεωγραφική περιοχή;

Μη σκοτώνετε το χρόνο σας... υπάρχουν ακόμα φασίστες!